

Серед мільйонів прохожих людей,
Серед різнобарвних глибоких очей,
Де кожний щастя відважно шукає,
Так іноді, до болю, самотньо буває..

Як же сховатись від поглядів цих?
Байдужих, холодних, осудливих,
Мовчання їхнє найгірше за все!
Поводяться так, ніби немає мене.

Я знаю, про гріх мій дізналися всі,
Як наробила помилок багато в житті,
Та не бачите ви, як душа страждає,
Як виходу хоче знайти, та незнає.

Душа моя спрагла, біжить до води,
Та у людях її, я не всилах знайти,
Ніхто не бажає поділитись зі мною,
Проганяють, махають на мене рукою.

Як я втомилась, сила геть відійшла,
В розпачі йду, просто так, навмання,
А сонце нестерпно й нещадно пече,
"Винна" - кричить невгамовно, серце моє.

Та раптом чую, хтось мені промовляє:
"Дай напитись води, бо спрагу Я маю"
Здивувавшись я глянула в очі Йому,
- Де ж чистої води для Тебе знайду?

Таж сама від спраги тихо вмираю,
Такої води, нікраплини, у мене немає.
Мимоволі гріх підікрався, забравши усе
Лиш серце залишилось грязне й пусте.

А Він промовляє, до мене, дивні слова:
"Я дам тобі воду, що вічно жива,
Від цієї води не будеш прагнути знову,
Серце омию твоє і дам життя нове.!"

О, як захотілось мені тієї живої води,
Я з радістю крикнула: - Пане не йди,
Наповни ж мене до самого краю!
Покажи ширу правду, Тебе я благаю!

Тоді очі відкрились мої, я все зрозуміла,

САМАРЯНКА - Джерело

Написав Lia_*

Понеділок, 27 грудня 2021, 11:05

Жити, як раніше жила, я більш не хотіла,
До людей побігла, мерщій, і стала казати -
Зустріла я Христа що має силу прощати!!